

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 96. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558269280/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

ligste Ridderfrue, og svor ved sin kongelige Ære og Magt at beskytte hende mod enhver Fornærmelse. Den, der uden Beviis beskyldte hende for nogen Brøde, erklærede han for den skammeligste Bagvasker og Æreskjænder, som skulde dømmes og straffes derfor efter Lovens hele Strenghed.

Dermed beroligedes nogenlunde Fru Helenes Frender og Venner, og de ønskede nu kun saasnart som muligt at bringe hende bort fra Ribehuus, hvilket ogsaa Kongen fandt rigtig og nødvendigt.

Men da Helene slog Øinene op igjen efter sin Afmagt, stirrede hun saa vildt og fortvivlet om sig og taledes dertil saa forvirret, at man forskrækket maatte hente Mester Harpestræng, som fandt hendes Tilstand betænkelig og erklærede, at hun var falden i en fidsig og farlig Feber. Hun røbede i sin Vildelse en lidenskabelig, fast rasende Kjerlighed til Kongen; hun nævnedes ofte hans Navn med Taarer og vred sine Hænder. – »Mit Gamle – sukke de hun – ja han maatte døe, det stod i Stjernerne – saa sagde jo den Sorte – og jeg er uskyldig – hvad vilde han ogsaa paa den Trappe i Mørket? – og er han ikke ogsaa nu død – hun, som min Hjertenskjer først rakte Haanden? – saa skulde hun jo komme – hun med Kronen i de brune Lokker – ha, var det da ikke mig? – hvi loe han saa følt i Skjægget, den Sorte?« Saaledes talte hun fort, og Ternerne korsede sig og sagde, hun talte om sin Pagt med den Onde.

Lille Rigmor løb forskrækket bort fra Sengen, og da Prindsesse Regitze mærkede hvorom Talen var, lod hun Alle gaac bort og blev alene ved den Ulykkelige's Leie.

»Ivo er den Sorte, I taler om, ædle Frue! – spurgte hun rolig – er det en geistlig Mand? – eders Skriftefader og Sjælesorger maaskee?«

»Min Sjælesorger? – gjentog Fru Helene og loe – min Sjælesorger! ja vel, paa en Maade – men han har ikke sorget godt for min arme syndige Sjæl – i Hulen har han bragt mig, i den dybe sorte Hule, hvor der hverken skinner Sol eller Maanes –

»Hvad saae I da i Hulen?« spurgte Prindsessen angstelig og spændt.

»Hvad der staaer i Stjernerne saae jeg – Hertugens Navn – nei, Kongens – den skønneste og mægtigste Konges – ogsaa dit Navn saae jeg – her stirrede hun Prindsessen stivt i Øinene – ogsaa du er født til en Krone – mit Navn – sukke de hun – ak, mit Navn saae jeg ikke. Vee, Vee! der var vist skjult af Skam og Skjændsel.« – Her holdt hun begge Hænder for det skønne blege Ansigt og græd bitterlig.